

1. kapitola

N ikdy jsem ho neviděla. Odkud je? Kde se tu vzal? Jeho krásné oči na mě září i z té dálky. Jsou stejné černé jako jeho auto? Ne, to se mi asi jen zdá.

„Země volá Megan!! Kam pořád koukáš?! Posloucháš mě?!“

„Co? Já? Nikam! Pojd', nebo to nestihneme.“

Dara je moje nejlepší kamarádka už od střední školy. Teď spolu jdeme ze schůzky s reklamní agenturou, kde jsme se dozvěděly, že nám budou propagovat v místním rádiu náš kosmetický salón. Už byl v novinách a Dara musí mít i rádio... čekám, kdy to dá do televize.

Nikdo s naším životním nesouhlasí ani má ani Dary rodina. Vychodily jsme úspěšně čtyři roky East Carolina University zaměřené na umění.

Já maluji a Dara hraje na klavír. Malířství mě neuživí a Dara se jednoho dne rozhodla, že s hudbou skončí. Dopadlo to tak, že klavír rozmlátila tátovým kladivem a skončila u mě v bytě, protože neměla kam složit hlavu potom, co jí rodiče vyhodili.

Já jsem taky tak věčně zadumaná, hrozný realista a taky trochu rváč. Kdo trpí, trpím s ním a ten kdo to zavinil, trpí ještě víc. Tak vznikl třeba zlomený nos Harryho, když zlomil Daře srdce. Je jako má sestra, kterou jsem nikdy neměla. Vše děláme spolu. Hrajeme si na písku s bábovičkami, házíme balonky plné vody z věže na náměstí, chodíme do stejné školy, cestujeme, bydlíme spolu, dělíme se o poslední muffin a stále fantazírujeme.

Již od dětství jsme měly svůj sen, který se nám splnil. Svůj salón. Mé obrazy lidé uvidí už jen z masérského lehátka a k tomu jim bude hezky hrát Dary klavírní CD.

To jediné nám ze školy zbylo. Dara je celá nadšená – vůbec je pořád nadšená, je to ten typ holky, který se pro vše nadchne. Nikdy jí z tváře nemizí úsměv, ale nikdy jí nesmíte pořádně naštvat. Pak lítají v kavárně hrnky, v hospodě popelníky nebo otcovo kladivo.

Je krásná, vysoká, modré oči a stříbrné vlasy. Hodila se ke klavíru stejně tak jako do salonu, kde lidem tvoří nové účesy nebo paničkám dlouhé dráčky. Nikdy nenosí kalhoty nebo nízké boty. Stále je krásná. Přesný opak mě samotné.

Jsem malá, vychrtlá a vlasy černé jako uhel. Jediné pěkné na mě jsou mé oči. Po otci jsou krásně zelené, to jediné mi i Dara závidí. Vždy říká: „Ty tvé oči. Smaragdově zelené jako ten drahý kámen, proti slunci se zlatě třpytí, tak bych je chtěla mít.“

Tím moje krása končí. Mám ošklivě svalnaté ruce z věčného masírování a cvičení.

Ani nevím, kde jsem se to naučila, pamatuji si jen, že jsem prostě masírovala.

Jiné středoškolačky hlídaly děti, já masírovala bohaté známé svého otce. Tím vznikl nápad našeho budoucího živobytí. Proto vůbec nechápu, proč kouká na mě, ne na Daru nebo na jiné holky co lítají z obchodu do obchodu, kde zkupují vše co má jen trošku růžovou barvu. Brr, nesnáším růžovou barvu. Dara si ze mě dělá srandu, že jsem jak černá vdova. Černé těžké vysoké boty, černé kalhoty a černý kabát nad kolena. Jediný ústupek, který pro Daru udělám, jsou barevnější trika. Se svými vlasy jsem asi vážně jak ta černá vdova. Možná proto jsem nikdy neměla dost kluků – nechtěla jsem je, nepotřebovala jsem je, nemohla jsem je mít. Ne, že by mě nechtěli – jak říká Dara, báli se mě – nepustila jsem je k sobě,

pro jejich vlastní dobro. Na školním plese jsem byla za DJ pultem a nezatancovala jsem si ani na jednu písničku.

Naopak Dara protancovala a propila celou noc. Že taky tu noc problila, jí připomínat nesmím. Tu noc si nepamatuje, ale jak říká, je si stoprocentně jistá, že určitě nezvracela.

Ne, ona nezvracela... ona prostě poblila všechno, co jí přišlo do cesty. Boty naší ředitelky Swanové, klín onoho Harryho, mé auto, mou pohovku a nakonec i mě.

U Swanové, jsem se smála, u Harryho mi jí bylo líto, u auta už jsem o ní začala mít strach, u pohovky jsem byla mírně naštvaná, ale když vrhla i na mě, měla jsem černo před očima, že jsem seřvala jí, a pak i našeho správce, který nás přišel seřvat, že jsme hlučné a vůbec tak mladým hlupačkám neměl byt pronajímat. Tak černo před očima jsem měla, jako ON černé oči má. Utopila bych se v nich, jsou tak...

„A dost!! Nejen, že mě táhneš na večeři tam, kde makám od večera do rána, abych si mohla pořídit vše, co do krásky potřebuji, ale ještě tím svým civěním na toho sexy týpka přijdeme pozdě. Víš, jak Tim nesnáší, když jde někdo pozdě. Rezervačka tam trvá měsíce... a mi jdeme pozdě!!“

„Tak za první, neříkej kráska, je to prostě salon. Za druhé, makat nemusíš, z neznámých důvodů nám rodiče nechali naše svěřenecké fondy, takže nemusíš hnout ani prstem. Za třetí, Tim tě až moc zbožňuje, takže se na tebe zlobit nebude a za čtvrté, na nikoho necivím. Jen jsem se trošku zamyslela.“

Já mám fond od mého otce, to jediné mi po něm zbylo.

„Jo, zamyslela nad tím, jak z něj svléknout to tričko... nebo kalhoty? A ten zbytek nebudu komentovat.“

Udělala jsem krok dopředu, pak hned zase zpět a hodila na Daru vypočítavý pohled.

„Jaký triko proboha vždyť on...“ Máchla jsem k němu rukou a podívala se na místo, kde stál – teda nestál „tady ani už není.“

„To je divný,“ řekla Dara „mohli jste na sobě oči nechat. Myslela jsem, že buď na něj skočíš a znásilníš ho na téhle ulici, nebo on tě hodí do auta, odveze na odlehlé místo a bude znásilňovat tebe.“ Au, to bolelo.

Že přestřelila, jsem jí poznala na očích. Nechala jsem to být a pokračovala dál, zabořená v myšlenkách na toho krásného muže.

Celou cestu co jsme šly do restaurace *U Timyho* – jak originální – tak si mě Dara dobírala, ohledně jak říká ona „krasavce s jiskřením od očí k poklopci“.

Věděla jsem, že jde někdo za námi, ale nemohla jsem na něj přestat myslet, tak jsem to nechala být.

Na ulici plné lidí by se nám nic stát nemělo, stejně za chvíli zalezeme k Timymu. ON mi však stále nešel z hlavy. Byl tak pěkný... teda oči měl pěkný, zbytku jsem si ani pořádně nevšimla. Vždy když jsem si ho chtěla prohlédnout celého, tak jsem se zasekla u očí. Byli nádherné...

„Jsem rád, že jste konečně dorazily krásky. Předpokládám, že převléknout ses už nestihla, Meg?“ Prudil Tim pokaždé, když jsem vkročila do jeho „nóbl“ restaurace.

„Stihla, ale nechtěla jsem. Jelikož ty ale chceš do Dařiných kalhotek, tak mi to odpustíš a odvedeš nás ke stolu. Mám šílený hlad.“

Tim byl na mé narážky ohledně jeho poklopce a kalhotek Dary zvyklý. Stejně jako já na jeho narážky ohledně mého oblečení. Pokrčil jen rameny a vedl nás ke stolu.

Dara mlčela, ale z jejího výrazu bylo jasné, že to jen tak nenechá. Restaurace byla klasického typu. Pár kulatých stolů uprostřed velké místnosti. V rohu bar a pikolící co lítají po place. Když jsme se dostali k našemu stolu, rychle jsem se omluvila, že musím na záchod, nechala Daru na pospas Timovi a jídelnímu lístku co má v ruce.

Přes rameno jsem dala instrukce, kdyby se Dara zajímala o mé stravovací návyky, jak to má ve zvyku.

„Dám si to co vždycky. Flákotu masa, horu brambor a chřest pro tvůj klid, že jím zdravě. K pití pomerančový džus... musím ti, Time, připomínat, že chci do něj vodku?“

Jako na znamení oba zakroutili hlavou a, než Dara stihla opět protestovat, zmizela jsem.

Čůrat jsem nepotřebovala, jen si trochu opláchnout obličej a spláchnout ten příšerný den vodkou.

Celý den jsem házela úsměvy na všechny zákazníky, kteří mi prošli na stole.

Na chlupatá záda obtloustlého pana Cornwela nezapomenu celý týden, potom přijde zas. Po práci rádio, teď konečně trochu klidu... no, klidu. Nějak nemůžu dostat z hlavy ty oči, propalovaly mě až na kost. Bylo to strašidelné, přesto tak nějak vzrušující. Měla bych si dát ty vodky dvě tři, ne, radši čtyři... a čisté. Ty oči... Strčila jsem hlavu pod proud ledové vody radši celou.

„Můžu tě pozvat na vodku? Nebo možná dvě? Vypadáš, že je potřebuješ.“ Někdo za mnou promluvil. Lekla jsem se tak, že jsem polkla litr vody a bouchla hlavou o kohoutek. Když jsem se otočila, stál tam ON.

Buď ledová voda, nebo rána do hlavy mi pomohla k tomu, že jsem si ho konečně mohla prohlédnout.

Byl nádherný... celý, nejen oči. Byl vysoký, široká svalnatá ramena, černé, lesklé vlasy mu spadaly k ramenům, kde se kroutily do úhledných prstýnků.

Měl ostré rysy a tvář jako vytesanou podle anděla. Tak nádhernou tvář. Na sobě měl bílé triko s výstřihem do V a černé džíny, na nohou měl černé těžké boty, vážně? Líbí se mi čím dál víc. Je tak sexy. Civím na něj a vlhnu mi kalhotky, no Megan?! Radši se vrátím k jeho očím. Když jsem se do nich zadívala, měl v nich pobavení a... touhu? Ne, to je blbost.